

DAGBOEK

EENER REIS DOOR BENGALEN,

IN 1837 EN 1838,

MET EENIGE VRIJMOEDIGE OPMERKINGEN BETREFFENDE
BEGINSELEN VAN KOLONIAAL BESTUUR,

DOOR

P. ARRIËNS,

DESTJDS KAPITAIN TER ZEE EN KOMMANDANT VAN Z. M. FREGAT DE BELLONA.



TE 'S GRAVENHAGE, BIJ

DE GEBROEDERS VAN CLEEF.

—
1853.

W.C.

16

het grafgesticht wordt gevonden van Asoph ood Dowlah, Iwan Barrah genaamd. Deze zaal, in welker midden het graf zich bevindt, is 200 voet lang en 60 voet breed; aan de beide uiteinden zijn twee achtkante vertrekken en ter zijde er van twee gaanderijen. Deze Asoph ood Dowlah, die aldaar begraven ligt, staat in sterken reuk van heiligheid en wordt dikwijls aangeroepen; bij enkele gelegenheden worden in deze zaal 150 kroonen gehangen, ten einde haar te verlichten. Het was deze laatstgenoemde Vorst, die Lucknouw tot de hoofdstad des rijks maakte en buitengewoon veel toebragt om haar in rijkdom en voorspoed te doen klimmen, waarvan nog overal de sporen zichtbaar zijn. Alles vertoont hier bepaaldelijk een musulmansch karakter, moskeën, minareh's verschillen slechts in grootte en pracht. Ieder souverein waant zich een groot man en een heilige te zijn; vleijerij, uit eigenbaat gesproten, is voor een groot gedeelte de oorzaak hiervan. Uit dien hoofde laten velen reeds bij hun leven eene moskee bouwen, zoo om er na hunnen dood in te rusten, als om zich verdienstelijk te maken in het oog van Mohammed; het bouwen van dergelijke heilige plaatsen hangt derhalve af van de mate van heiligheid, den rijkdom of de gierigheid en wat al niet der Vorsten. Ik geloof echter, dat deze periode van hindostansche mode en grootheid mede voorbij is et pour cause.

Wij bezigtigden daarna nog menig vorstelijk gebouw en werden eindelijk naar eene hoogte geleid, van welk standpunt wij gansch Lucknouw konden overzien. Wij bevonden ons hier op eene aanmerkelijke hoogte, even buiten eene der schoonste stadspoorten, waaraan verscheidene historische herinneringen verknocht waren. De Goomty,

wij door twaalf poorten waren gereden, allen zoo vele voorhoven en nevengebouwen bevattende voor troepen en hofdienaren van lagen rang. Eindelijk kwamen wij door eene poort aan eene vierkante ruimte, in het rond met gebouwen omringd. Dit vierkant bevatte een vijver, omzoomd met een rand bloemen en geboomte, waarnaast paden liepen, die met steenen waren bevloerd. Het pad, dat wij hadden ingeslagen en zich rigtte naar het middenpunt van den vijver, voerde ons ter rechterzijde er van heen en bragt ons met een trap in de troonzaal, Faradbox genaamd, dat is, de zaal der twaalf deuren. In deze zaal was nog zeer kort geleden de regering van den tegenwoordigen Koning bepaald; zij bestaat uit drie evenwijdig loopende zalen van gelijke grootte, benevens twee gaanderijen aan de langste zijden, slechts door colonnades er van gescheiden en die dus met het overige een geheel uitmaken; de ornamenten bestonden uitsluitend uit rood lakensche tapijten, lusters en gordijnen. Aan het einde der middenzaal bevond zich de troon of musnud, eene zetel van ongeveer vier voet in 't vierkant, waarnaar men van voren met vijf à zes trappen opklom. Deze troon was van goud (met gouden platen bekleed), en hier en daar met edelgesteenten ingelegd; alles was eenvoudig en deftig, en maakte een goed effect. De deuren, ten getale van twaalf, waren zonderling geplaatst en daar ik er slechts eene ben doorgestaan, zou ik niet in staat zijn te zeggen waarheen de anderen voeren; ik vermoed echter, dat zij naar de hofappartementen leiden.

Wij dejeuneerden in de galerij naast de troonzaal en gingen later een dierengevecht zien bij een ander paleis of gebouw, dat een kwartier uurs verder, doch insgelijks aan de Goomty was gelegen. Aldaar aangekomen

werden wij in eene galerij geplaatst, welke op de Goomty uitzag en waarvoor eene kleine plek gronds zich naar de rivierzijde uitstreckte. Van onze zitplaatsen ontwaarden wij regt voor ons uit eene kale, bijna onafzienbare vlakte, en werd het oog getroffen door een gebouw, almede een paleis, dat den vorm heeft van een ei, waarvan de eene punt eenigzins in den grond staat; men verhaalde ons, dat dit zoo was gebouwd ten gevolge van eene gril van een der vroegere Koningen, dat door niemand werd betwist. Daar wij ons op een aanmerkelijken afstand er van bevonden, en het gansche gebouw wit geschilderd was, konden wij er niets bijzonders van zien; het scheen een ei, naar gissing, 80 à 90 voet hoog. Het feest van den dag werd nu voortgezet. Op de kleine plek gronds liet men rammen en antilopen vechten, hetgeen ter naauwernood de moeite waardig was om er het oog heen te wenden; maar terwijl deze dieren ten onzen gevalle de hardheid hunner koppen tegen elkander beproefden, kwamen eensklaps van verschillende zijden twee olifanten voor den dag. Algemeen genomen zijn de olifanten, die wij hier zagen, groot van stuk, ja, sommigen zeer groot, bij voorbeeld die, welke als geschenken werden gegeven bij de durbar's, terwijl de olifanten, die de Souvereinen droegen, eene buitengewone grootte hadden; wat dit laatste betreft, hiervan mag ik mij des te meer verzekerd houden, uithoofde de engelsche heeren er hunne verwondering over betuigden, wanneer zij met ons de aankomst van dergelijken stoet gingen bezien, en zij toch waren aan dergelijke zaken zeer gewoon geworden. De olifanten zijn natuurlijk zeer verschillend van grootte, zoomede van kleur of liever wat betreft de vlakken op het voor-

hoofd; even als bij de paarden het geval is, bestaat er bij de olifanten eene miniatuursoort of hitten, en deze worden zelden hooger dan 5 à 6 voet. De dieren, welke men hier, helaas! liet vechten, behoorden niet tot de grootste soort, maar waren toch grooter dan ik er ooit in Europa had gezien. Olifanten, die moeten vechten, hebben niets anders op of aan het lijf, dan een net met groote mazen over den rug. Ook bij dergelijke gelegenheid worden zij door een mahout bestuurd, doch die zit nu niet op den nek, maar ligt achter op de schoft en kan door middel van dat net zeer gemakkelijk aan elke zijde op- of afklimmen, naar gelang van den kant van waar het gevaar hem bedreigt. Om hen aan het vechten te krijgen, moeten zij boos gemaakt worden, en tot dat einde bedient men zich van bedwelmende dranken of voedsel. Toen deze twee olifanten elkander in het oog kregen, schenen zij aanvankelijk te willen vechten, maar weldra bleek het, dat de lust niet groot was en spoedig maakten zij dos à dos en elk ging zijn eigen weg naar huis. Het tweede paar was anders gezind, want nauwelijks hadden zij elkander in het gezicht of met de snuiten steil in de hoogte en de tanden voorwaarts gericht, gingen zij met volle vaart op elkander af, zoodat in den letterlijken zin des woords de grond er van dreunde. Zij vallen elkander altijd van voren aan en wel met de tanden. Groot is de zorg, die zij voor hunnen snuit dragen; niettegenstaande dit alles, scheen het, dat in dit gevecht de snuit van een der strijders was gekwetst, want de woede der dieren nam met elken oogenblik toe en was eindelijk niet meer te bedwingen. De snuit van den eenen olifant werd dicht bij den kop bijna doorgescheurd en van den anderen werd eene tand gebroken

en met zulk een geweld, dat de stukken en schilfers wel veertig voet ver vlogen. Nu beproefde men om ze te scheiden, tot welk einde men zich bediende van eene soort van vuurwerk, doch dit baatte niets en de twee vechtenden vervolgden elkander, totdat zij uit het gezicht geraakten; wat er van hen geworden is, heb ik niet te weten kunnen komen. Terwijl deze elkander zoo boos vervolgden, waren er op de kampplaats weder twee anderen tandgemeen, die in verre na niet zoo woedend waren als de beide vorigen. Na de olifanten kwamen rhinocerossen, die elk aan een der achterpooten een vrij zwaren ketting hadden, welke hen nasleepte, — deze ketting moest waarschijnlijk dienen om hen naderhand weder vast te kunnen leggen — dan dit verhinderde niet, dat zij terstond woedend op elkander aanvielen. Zij trachtten steeds elkander met den neushoorn te onderscheppen en waren niettegenstaande hunne logheid somtijds zeer vlug; toen zij eenmaal goed aan den gang waren, bleven alle pogingen om hen te scheiden vruchteloos. Hetgeen ons hierbij het vermakelijkst toescheen, was dat eenige duizende toeschouwers somtijds in massa in het gedrang geraakten en, van ons standpunt gezien, over den grond zwaaiden als het stof waar eene hui in valt. Men verzekerde ons, dat deze gevechten zoo goed waren uitgevallen, als ooit geschied was; ik beken openhartig, dat het ongeval, hetwelk den goeden, trouwen, bereidwilligen olifant overkwam, mij geweldig smartte, ja, te veel om in de gansche zaak eenig genoeg te hebben gevonden.

Na den middag gingen wij een bezoek afleggen op een fregat — een jagt — in de Goomty, dat met de grootste luxe was ingerigt. en wellicht nog nimmer twee

mijlen gezeild had of ooit zal zeilen. Daarna bezigtigden wij nog een ander buitenverblijf des Konings en de daartoe behorende stallen; deze laatsten waren ongetwijfeld van zeer veel belang in het oog van een liefhebber van paarden, maar in dit opzigt ben ik zoo onbedreven, dat het slechtst gevormde paard mijne aandacht het meest bezig hield. Het was een groot en overigens fraai bruin paard, waarvan de ruggegraat, ter plaatse waar gewoonlijk het zadel ligt en juist ter grootte er van, zoodanig ingebogen was, dat een ruiter, die er op zat, ter naauwernood boven den kop van het paard uitkwam; buitendien mankeerde er niets aan en het verschilde overigens in geen enkel opzigt van een gewoon paard.

Met het vallen van den avond was de dag wel ten einde, maar de feestelijkheden hielden er niet mede op. Na het diner gingen wij weder naar het paleis, waarvan het binnengedeelte nu verlicht was; de diepe kalnte, die hier heerschte en de weërkaatsing van het sterke licht in het water, maakten eene allerbetooverendste uitwerking; wij namen nu plaats aan de rivierzijde. Onmiddellijk vóór het paleis lag een aantal vaartuigen, waarop zich eene menigte danseressen (nautches) met muziek bevond, die allen haar best deden om onze opmerkzaamheid tot zich te trekken, daargelaten of haar zulks gelukte. Over de rivier was eene monsterilluminatie — vuurwerk, — er werd eene menigte ballons opgelaten, dat zeer goed in zijn werking; waarvan sommigen, nadat zij tot op eene aanmerkelijke hoogte waren gestegen, een vuurwerk deden afgaan en anderen als door een tooverslag werden verlicht. Men zal erkennen, dat wij dien dag veel gezien en gedaan